

[Gustav Pedersen.]

hvervsliv og afvikling af tilskudsordninger til forbrugerpriserne.

Antagelig har venstres ordfører fået det samme brev. Der er heri rejst krav om at føre venstres dogmatiske og virkelighedsfjerne standpunkt ud i dets yderste konsekvens, det vil sige en fuldkommen karikatur af politisk virksomhed. Det bliver interessant at høre venstres svar til retsforbundet.

I forbindelse med spørgsmålene, der har relation til forsyning og beskæftigelse, vil det være naturligt at undersøge, om der gennem devalueringen er sket så betydelige ændringer i vort økonomiske liv, at vi er nødt til at arbejde efter helt andre retningslinier.

Jeg vil gerne i den anledning gøre opmærksom på, at selvom devalueringen vil give visse prismæssige forskydninger, som vi i dag ikke kan vide noget sikkert om, så er selve de principielle vilkår for vor samhandel med omverdenen ikke af den grund blevet anderledes.

Det er muligt, vi på nogle områder får lidt bedre eksportvilkår, og det kan også ske, at visse ting bliver så meget dyrere, at vi ikke kan købe så meget af dem som hidtil; men det afhænger af så mange faktorer, som endnu er ukendte for os.

Vi er derimod ikke ukendte med, at vi fortsat må bygge på og overholde vore handelsaftaler, og at vi stadig har så svært ved at få de nødvendige råstoffer, at deres fremskaffelse må være afgørende for regeringens dispositioner.

Hvad devalueringen kommer til at betyde prismæssigt, kan vi som nævnt endnu ikke helt overse.

Det er vel sandsynligt, at der i første omgang sker nogle prisforhøjelser, som jeg ville tro, at alle her i landet måtte være interesseret i at hindre i at forstærke sig selv. Jeg er nok klar over, at der her og dér er forretningsfolk, der skeler til en ekstra fortjenstmulighed i forbindelse med gamle varelagres værdistigning, og finder derfor det udstedte prisstop fuldt berettiget. Jeg vil endvidere advare købmændene mod at tro, at vi igen går ind i en situation, hvor der bliver run på varerne — uanset branche, kvalitet eller pris.

Hvorvidt det var nødvendigt at følge med i devalueringen eller ej, er for så vidt nu kun et teoretisk spørgsmål, da antagelig ingen vil stille forslag om at redressere det, som er sket. Derimod synes jeg, der er grund til at anerkende den resolute

måde, det skete på, derved blev nemlig megen usund spekulation undgået.

Jeg er vel klar over, at det konservative folkeparti ikke har givet udtryk for en lignende opfattelse, men tværtimod har beklaget, at der ikke blev levnet det tid til at undersøge spørgsmålet. I den anledning vil jeg gerne sige, at der under så vanskelige vilkår, som vi undertiden har, kan komme situationer, hvor en regering har ret til at forlange hurtig handling, så at der ikke på grund af betænkningstid sker stor skade.

Iøvrigt forstår jeg godt, hvor fristende det har været for det konservative folkeparti at bruge lejligheden til at tage det ansvarsfrie standpunkt, eller rettere at undlade at tage standpunkt. Vi, som har været vidne til, hvor ofte venstre huggede ind på de konservatives vælgere ved at lade hånt om ansvar, kan udmærket forstå, at det kribled i de konservative i denne sag, fordi de vidste, at venstre her var nødt til at gøre det rigtige.

Jeg synes imidlertid alligevel ikke, det var nogen heldig situation for de konservative at komme i. Der er ganske vist indenfor deres område tilhængere af en tilstand, hvor en høj rentefod, faldende indtægter og voksende arbejdsløshed klarer blandt andet en del af forsyningsspørgsmålet, d. v. s. klarer det på den måde, at pengene bliver så hårdt rationerede, at der ikke behøves andre reguleringsbestemmelser. Følgen heraf ville blive tilbagegang i investeringer, i byggeri og beskæftigelse. Produktionen ville gå ned og vareforsyningen forringes. Denne politik betyder altså arbejdsløshed med deraf følgende forbrugsbegrænsning, men denne vej er ikke vor vej. Målet må være en passende ligevægt mellem varer og penge og ikke overvægt hverken til den ene eller den anden side.

Der er måske dem, der undres over, at kommunisterne slutter op bag de konservative. Det er der imidlertid ingen anledning til. Sådan som forholdene har udviklet sig, må kommunisterne være i permanent modsætning til enhver fornuftig og nødvendig regeringshandling — i hvert fald så længe det er en socialdemokratisk regering. De bliver således — selvom det sker indirekte — håndlangere for en politik, som, hvis den kunne gennemføres, betød nedskæring, renteforhøjelser og arbejdsløshed.

Også på det finansielle område kan regeringen se tilbage på de to års arbejde uden at behøve at skamme sig over resultatet.

Den pengeopsugning, hvis virkninger